

Christmas party for single belles

Υπέρβαση

Ο Γιώργος Τσιάκκας, χωρίς εισαγωγή...

Πώς προίκισες, Θεέ μου, αυτό το παιδί με τόσο ταλέντο και, πάνω απ' όλα, πώς το προίκισες με τόση δύναμη ψυχής; Είμαι από αυτούς που πιστεύουν ότι τίποτα δεν γίνεται τυχαία στη ζωή μας. Και η πιο ασήμαντη κουβέντα, ένας λόγος που ακούσαμε, ένα πρόσωπο που συναντήσαμε, κάποιος που μας επαίνεσε, κάποιος που μας πρόσβαλε, που μας ταπεινώσε, ο πλούτος, η φτώχεια, η αρρώστια, όλα έχουν το λόγο τους και τη σημασία τους μέσα στην πορεία της ζωής μας. Τίποτα δεν γίνεται τυχαία.

Είχα ακούσει για τον Στέλιο Πισιά πριν από πολλά χρόνια. Ήμουν συνάδελφος με την αδελφή του, τη Χριστίνα. Δεν μου είχε πει τίποτα η ίδια, κάποια άλλη φίλη μας μου είπε «Ξέρεις, ο αδελφός της Χριστίνας πάσχει από μουσάθεια και σιγά-σιγά παραλύει... Και είναι φοβερό ταλέντο, γράφει απίστευτη μουσική». Εξέφρασα τη συμπάθειά μου προς τη Χριστίνα και το πράγμα έμεινε εκεί. Μετά από μερικά χρόνια, με κάλεσε σε μια συναυλία του Στέλιου. Ήθελα να πάω, αλλά δεν μπόρεσα. Γυρίσματα και γράψιμο με κράτησαν μακριά.

Πέρασαν άλλα τρία ή τέσσερα χρόνια. Σύνολο δέκα, από τότε που είχα πρωτακουσίσει για τον Στέλιο, όταν πήρα ένα γράμμα στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Ήταν απ' αυτόν. Μου έγραφε για τη Βασιλική, Χάρηκα που του άρεσε, του απάντησα κι από τότε αρχίσαμε να έχουμε μια επικοινωνία. Μου έκανε εντύπωση το γράψιμό του, η βαθύτητα της σκέψης του και η πνευματική του ωριμότητα. Όμως, όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου (όπως μου είχε γράψει) και τον συνάντησα, συγκλονίστηκα. Είπα «Μέγας είσαι Κύριε και θαυμάστα τα έργα σου!» Γιατί ο Στέλιος είναι όντως ένα θαυμαστό έργο του Θεού, που ζει και αναπνέει για να δοξολογεί το δημιουργό του μέσα από το δικό του έργο. Μπορεί να τον έχει καθηλώσει η αρρώστια στο κρεβάτι, μπορεί να βρίσκεται συνέχεια με τον αναπνευστήρα, αλλά η ψυχή του είναι αλύγιστη, αδάμαστη και πάνω απ' όλα δημιουργική. Η μουσική του μοναδική.

Θυμάμαι με πολλή συγκίνηση τη συνάντησή μας. Πήγα με την καρδιά ομολογώ σφιγμένη, ότι θα έβλεπα ένα άρρωστο παιδί, ανήμπορο στο κρεβάτι και με την αίσθηση ότι έμπαινα στο σπίτι μιας οικογένειας, όπου

η μακροχρόνια αρρώστια και ο πόνος θα είχαν αφήσει τα σημάδια τους. Είχα κάνει λάθος. Είδα πρώτα τον πατέρα και τη μητέρα του Στέλιου να είναι χαρούμενοι, να μου μιλούν για το έργο του, για τις συνήθειές του, για την καθημερινότητά του, με τόσο πάθος και με απέραντη ευγνωμοσύνη στον Θεό που τους χάρισε ένα τέτοιο παιδί. Μετά είδα τον ίδιο και δεν ήξερα ποιος ήταν καθηλωμένος. Εκείνος στο κρεβάτι του, ή εγώ στην καρέκλα μου; Εκείνος που αντιμετώπιζε τη φοβερή αρρώστια, ή εγώ που ήμουν υγιής; Σίγουρα δεν ήταν εκείνος. Όχι, ήμουν εγώ που τον παρακολουθούσα με δέος και θαυμασμό. Ο Στέλιος πετούσε! Μιλούσε και το κρεβάτι χανόταν και η μάσκα οξυγόνου έφευγε από μπροστά μου. Υπήρχαν, κι όμως δεν υπήρχαν. Τα ξεπερνούσε. Ήταν πάνω από αυτά και με ανέβαζε κι εμένα πάνω από αυτά. Με αστείρευτο χιούμορ, με μοναδική ευγένεια κι έχοντας σίγουρα το χάρισμα της διάκρισης, οδηγούσε τη συζήτηση κι εγώ απλώς ακολουθούσα και θαύμαζα.

Ένωσα το ίδιο συναίσθημα λίγες μέρες πριν, όταν βρέθηκα στο Δημοτικό Θέατρο Στροβόλου για τη συναυλία του Στέλιου. Για την υπέρβασή του. Και όντως έκανε την υπέρβασή του. Η μουσική του μάγεψε, και είμαι σίγουρος ότι αυτό που ένιωθα εγώ, το ένιωθαν και όλοι υπόλοιποι τυχεροί που ήταν παρόντες. Όλοι κλάψαμε, όχι γιατί τον λυπηθήκαμε, αλλά γιατί γέμισε με τη μουσική και το λόγο του τις καρδιές μας αγάπη. Υπήρχε πολλή αγάπη εκείνη τη βραδιά στην αίθουσα του θεάτρου. Ο χρόνος και η απόσταση εκμηδενίστηκαν. Ο Στέλιος ήταν εκεί, ανάμεσά μας, δεν μπορούσε να περιοριστεί η παρουσία του στην οθόνη. Το νιώθαμε όλοι. Ήταν εκεί και μιλούσε στις καρδιές μας. Και τότε κατάλαβα τη φράση του Αποστόλου Παύλου: «Τα ασθενή και και τα εξουθενημένα εξέλξαστο ο Θεός, ίνα τους σοφούς κατασχύνη».

Στέλιο μου, σ' ευχαριστώ για την υπέρβασή σου και για τη φιλία σου. Συγγνώμη που δεν ζήτησα την άδειά σου για να γράψω αυτό το κείμενο. Δεν το έκανα, γιατί ήξερα ότι δεν θα με άφηνες. Συγχώρα με φιλε μου και αλήθεια, σου λεω, είναι μεγάλη τιμή για μένα που μπορώ να σε λέω φίλο μου.

«Ο Στέλιος είναι ένα θαυμαστό έργο του Θεού, που ζει και αναπνέει για να δοξολογεί το δημιουργό του μέσα από το δικό του έργο. Μπορεί να τον έχει καθηλώσει η αρρώστια στο κρεβάτι, αλλά η ψυχή του είναι αλύγιστη, αδάμαστη και πάνω απ' όλα δημιουργική»